

Ólavi Kongsbak til minnis

Mánadagin í hesi viku gjørdist Ólavur knappliga sjúkur, og longu dagin eftir var hann handan evstu sýn, 41 ára gamal.

Tilíkt skelkar og ikki minst okkum, sum beint frammanundan sjúkraitilburðinum høvdu høvi til sum ikki eina ferð at prátta og skemta við henda virkisfúsa og livsjáttandi mann.

Míðvingurin Ólavur var stóran part av barna- og ungdomsárum sínum niðri til viðgerðar og uppafurvenjingar fyri m.a. sitt rørslubrek. Heimafurturkomin hevur hann í mong ár starvast á Landssjúkrahúsinum, fyrst í telefonskiftilinum og nú í fleiri ár á lónarskrivstovuni við alsamt vaksandi arbeiðs- og ábyrgðarøki.

At avgreiða lónirnar á einum so stórum og fjeltáttaðum stovni man vera eitt sera krevjandi arbeiði. Sjálvur eri eg ikki førur fyri at meta um hansara arbeiðsføri í so máta, men ivist samstundis onga løtu í, at fáur man hava kent slíka ábyrgð fyri og lagt slíka orku í sitt arbeiði sum júst Ólavur. Serstakliga hesa seinastu tíðina lá stór arbeiðsbyrða á Ólavi. Viðskiftafólkið var alsamt vaksandi, tey fingust við at umskipa lónarraknskapin, útvegaðu sær egið EDV-kervi, og mundi Ólavur her kenna sína serligu ábyrgð fyri at fáa alt at virka rætt og til røttu tíðina. Fyri honum tóktist tað bert at vera heilt náttúrligt at lata fyrst aftan, náttarsøvnn og vikuskiftisfri vikja fyri ábyrgðini at fáa arbeiði greitt úr hondum.

Í mong ár komu vit at hava arbeiðshæli hurð um hurð, og hóast arbeiði okkara hevði litið at gera við hvørt annað, var neyvan dagur, at vit ikki skiftu orð ella vitj-

aðu inn á gólvið hjá hvørjum øðrum, serliga tá vit vóru einsamallir undir lónini, og friður valdaði.

Eitt, sum altíð hugtók meg undir samrøðum okkara, var umframt samfelagsáhugan hansara gleggja, sakliga og jarðbundna fatan av evnum, sum eg sjálvur bert hevði lisið um. Leingi sjúkur sum barn hevði Ólavur kent hetta alt samalt á egnum holdi, lagt til merkis og goymt í minninum.

Eisini hugtók hansara góða, neyva og mergjaða føroyska bygðarmál og hetta hóast útleigd stóran part av ævi síni. Hjá honum mundi málsliga og mentunnarliga kjøfestið vera gott.

Ólavur var sera alment áhugaður og kunnugur út um sitt fakøki. Hann ikki bert fylgdi við, men *livið við* á mongum samfelagsøkjum. Hóast rørslubrekaður vandi og luttók hann í elituitrøtti fyri brekað. Til tess at svara á sær í tí avmarkaðu frítíðini hevði hann fyri langari tíð síðani fingið sær bát, sum hann dúgliga róði út við, tá stundir vóru til

tess og ofta einsamallur. Hann hevði riggað sær greiðirnar soleiðis til, at tað kortini bar til, so illa gongdur hann var. Setti eisini eina æru í at kunna røkja bátin sjálvur.

Eisini hevði hann í mong ár verið uppi vinnulivinum í heimbygðini, sum hann var so goður við, verið við til at útvegað bygðini skip og átti í fleiri, nú hann so bráðliga andaðist.

Og nú seinastu tíðina baksaðist hann við at rigga sær nýggju húsin heilt liðug. Jú vist, við sínum stillføra atburði, so kortini sera livandi og virkin maður.

Hann var virkin felagsmaður í Bjørg og Meginfelag Teirra Brekaðu.

Gaman og álvara, hvørt til sína tíð, og vertskapsmaður var hann eisini goður. Tað gav at bita, tá hann varð verandi í vøttslunevnd Landssjúkrahúsins í samfull 11 ár, og ivaleyst hevði hildið fram mong ár, um nú ikki deyðin hevði boð eftir honum. Eisini í hesumferi var hann høvuðsálitið. Í hvussu er vóru vit fleiri, sum illa hættaðu okkum at vera uppi, um ikki Ólavur var við.

Nú Ólavur er farin, er sessur tómur á fleiri økjum, so virkin hesin annars so spakføri maður var. Á arbeiðsplássinum verður saknur stórur og drúgvur, men óivað meinastur hjá familju hansara.

Í djúpari samkenslu við hansara næstafólki, vinum og bygðarfólki lýsa vit frið yvir góða starvsfelaga og vinmann okkara, Ólav Kongsbak.

Starvsfólk á
Landssjúkrahúsinum

Emil farin

Tann 8.3.1988 komu so boðini um, at Emil Petersen á Sevmýru var slóknaður. Hesi boðini, at ein av vinaskaranum aftur var farin um tað liðið, har bert er gangandi tann eina vegin. Boð av hesum slagi koma altíð dáttliga við. Sjálvt um tey næstu og øll vit, ið kendu Emil, vistu, at hann var ógvuliga sjúkur, og at tað bert gekk tann eina vegin. Somuleiðis má ein enn einaferð sanna orðini, at »halvfjerdsenstyve er støvets ár«.

Emil var litilláttaður maður, sum øll kunnu bera alt gott. Sevmýringur við hold og hár. Har hevði hann búð og livað alt sitt liv. Emil var av kendu Tippisættini, sum er kend fyri sitt trú-

festi. Hjá honum hingu ongantið nakrir lepar við. Frá ungum ári av tók hann støðu og sjálvt við tí ágangi, sum fylgdi við, so var ongantið nakar ivi, hvar hann stóð. Á odda innan fakfelagsrørsluna sum formaður Fylkingar, tá ið tað veruliga kravdist ein maður fyri at stuðla arbeiðararørsluni. Og har stóð Emil og varð borg. Somuleiðis, sum tað mangan hevur verið hjá okkum, tá arbeiðarafeløgini sjálv tóku um stýrisvøl, eins og Emil gjørdi sum leiðari av Arbeiðsmanna Kolavirki og hetta greiddi hann væl og virðiliga.

Men tað, sum fyri meg stendur eftir, er tað stóra menniskj- að, hann var og tað

kendi eg hann fyri at vera. Altíð við tí góða orðinum og altíð fúsar at hjálpa og beta um hjá teimum, sum høvdu hjálp fyri neyðini.

Men Emil hevði ikki kunnað framt hetta, um hann ikki hevði sín stóra stuðul í konu síni Margretu, sum hann giftist við, tá ið hann var í Íslandi. Við henni hevur hann livað eitt fyrimyndarligt liv. Fyri teg Margreta og dreingirnar er saknurin størstur, men eitt skulu tit vita, at vit eru mong, sum vanda tankan til tað, sum Emil var — og til tykkum sum mist hava.

Eg drýpi høvur í tegn og virðing við deyða Emil hjá Niels Jul á Tippinunum.

Sverre Midjord

Ja! Eg gerist haldari av Tíðindablaðinum Sosialinum og fá bladið 3 ferðir um vikuna.

Haldaragjaldið fyri ársfjórðingin er kr. 135,-. Haldarar úttanlands gjalda kr. 160,-/ársfj.

Gjöldið verður ongantið fyri fleiri bløð enn tey, ið eftir eru at koma í einum ársfjórðingi.

Navn: _____

Bústaður: _____

Kannað posthúsinum _____

Opnast
SOSIALURIN
már
postg. 1010

SOSIALURIN

Box 76
110 Tórshavn

HAVHESTUR VETRAR- Í SMÆRUNI NÁTI

ÓKEYPIS PÁSKAHUGNI: Øllum teimum sum í páskavíkuni keypa fyri 200,- kr. ella meira, geva vit eina bukett av føroyskum páskaliljum.

